

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce:

V. I., nar.,

státní příslušnost: Ukrajina,

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,

sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému:
politiky,

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační

sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2019, č. j. OAM-361/ZA-ZA11-LE24-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce uvádí, že o mezinárodní ochranu požádal spolu s matkou po přibližně 11 let dlouhém pobytu v ČR, kdy uvedl, že se nachází v obtížné životní situaci, neboť pochází

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

z okupovaného Krymu, kde jeho rodina dříve vlastnila byt, avšak ten jim byl fakticky odebrán a v jiném regionu Ukrajiny zázemí nemají. Žalobce má též obavu, že by mu v případě návratu hrozila branná povinnost a zapojení do vojenských akcí.

3. Žalobce namítá porušení § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť jím prezentované důvody podle jeho názoru, jsou relevantní pro udělení humanitárního azylu, respektive doplňkové ochrany. Žalobce se domnívá, že mu v případě návratu hrozí vážná újma především v bezvýchodnosti životní situace na Ukrajině, která dopadá jak na něj, tak na členy jeho rodiny.
4. Žalobce poukazuje na to, že sice ozbrojený konflikt na Ukrajině nezasahuje celou její oblast, avšak dopadá na významnou část území, a na Krymu, ze kterého žalobce pochází, ukrajinská vláda zcela ztratila kontrolu. Rodině žalobce byla fakticky zabráněna nemovitost, kterou na tomto území měla.
5. Žalobce má proto za to, že by po jedenáctiletém pobytu v ČR bylo nehumánní po něm chtít, aby se vrátil zpět na Ukrajinu, kde bude čelit existenčním problémům a kde by byl ohrožen na životě.
6. Žalobce poukazuje na své pacifistické postoje. Odmítá se účastnit konfliktu na jakékoli straně. Má za to, že s ohledem na tento jeho názor nelze přehlížet újmu, která mu hrozí. Podle žalobce není pravdou, že by se na straně ukrajinské armády zapojovali do konfliktu toliko dobrovolně souhlasící vojáci, přičemž uvádí, že ani v případě, že by tomu bylo naopak, tak snahy o profesionalizaci předmětného konfliktu nevyvazují žalobce z branné povinnosti, přičemž ten odmítá jakoukoliv vojenskou účast v jakékoli fázi konfliktu. Žalobce je přesvědčen, že nebyla otázka hrozící vážné újmy náležitě posouzena, čímž je rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností.
7. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. Má za to, že skutkový stav zjistil dostatečně, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení uvedl a opatřil si adekvátní podklady pro posouzení situace v zemi. K námitce ohledně hrozící újmy v souvislosti s nenastoupením vojenské služby či případného zapojení do vojenských akcí žalovaný uvedl, že branná povinnost je legitimní občanskou povinností. Žalovaný si je vědom problematické situace na Krymu, avšak je přesvědčen, že žalobce může využít možnost vnitřního přesídlení. K posouzení rizika hrozby vážné újmy se žalovaný dostatečně vyjádřil. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
8. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. Žalobce k žádosti sdělil, že je svobodný, bezdětný, nebyl politicky aktivní. Má strach se vrátit na Ukrajinu či do Ruska z důvodu války a obav o život.
10. Při pohovoru žalobce upřesnil, že se zprvu pokoušel spolu s matkou prodloužit pobyt, avšak neúspěšně. Po událostech, ke kterým došlo na Krymu v roce 2014, přestal rodině žalobce chodit nájem z bytu, který tam měli a zároveň byt fakticky obsadili příslušníci ruské armády. Obává se, že v případě návratu na Krym by tam byl nucen zůstat. Nebyl dosud na vojně ani v armádě, byl by proto jistě vyhledáván. Byl mu doručen povolávací rozkaz a od babičky má informaci, že jej hledali. Žádný povolávací rozkaz však doposud nepřevzal. Naprosto odmítá jakékoli zapojení do bojů, chtěl by žít i nadále v ČR. Domnívá se, že by jej při návratu zavraždili, neboť tam nežije a nepřevzal předvolání. Obává se odvodu do armády jak ruské, tak ukrajinské.

11. Žalobce adresoval v průběhu správního řízení žalovanému vyjádření, ve kterém poukazoval na to, že v oblasti původu má značně zpretrhané vazby a nemůže se tam vrátit. Zároveň se domnívá, že stát vnitřně přesídleným osobám neposkytuje dostatečnou pomoc.
12. Žalovaný vydal dne 29. 11. 2019 rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil.
13. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve lhůtě nevyjádřil, jeho souhlas tak byl presumován.
15. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
16. Podle § 12 zákona o azylu *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
17. Podle § 14 zákona o azylu *„[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
19. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
20. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *„[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*
21. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *„[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé*

bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

22. Podstatou žalobních námitek žalobce je, že politická a bezpečnostní situace na Ukrajině je natolik závažná, že je zcela vyloučena možnost jeho návratu na Krym, kde jeho rodina přišla o nemovitost a zázemí. Zároveň stav na zbytku území Ukrajiny není takový, aby umožňoval důstojný život, neboť v případě, že by se žalobce přestěhoval do některé z bezpečných oblastí, domnívá se, že by se ocitl v roli bezdomovce z důvodů naprosté absence zázemí.
23. Soud úvodem konstatuje, že žalovaný v žádném případě nezpochybnil, že na území Ukrajiny dlouhodobě probíhá ozbrojený konflikt, ten se však soustřeďuje výhradně do jejích východních částí, do Luhanské a Doněcké oblasti. Naprostá většina území je však bezpečná a pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Takovému závěru odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 15. 1. 2015 č.j. 7 Azs 265/2014-17), který se ke konfliktu probíhajícímu v zemi vyjádřil ve smyslu, že jej nelze považovat za tzv. totální konflikt. Není rovněž ani známo, že by se měl přelévat i do dalších oblastí.
24. Posouzení situace v zemi žalovaným je tedy v souladu s tvrzeními žalobce. Žalobce se s žalovaným rozchází v tom, zda daná situace umožňuje jeho návrat na Ukrajinu, konkrétně do některé z bezpečných oblastí pod kontrolou ukrajinskou vládou. Jelikož žalobce pochází z Krymu, kde je politická situace problematická, zkoumal žalovaný, zda zde je možnost, aby využil možnost vnitřního přesídlení.
25. Při posuzování možností žalobce ohledně vnitřního přesídlení bylo na místě se zabývat jednak poměry v zemi původu žalobce, a dále zkoumat jeho osobní poměry, jakož i bezpečnost v případě návratu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 99/2007-93: *„je při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak po přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení.“*
26. K vnitřnímu přesídlení se Nejvyšší správní soud vyjádřil dále například v usnesení č. j. 5 Azs 55/2017 – 27 ze dne 24. 9. 2018: *„[K] samotné bezpečnostní situaci pak Nejvyšší správní soud připomíná, že ačkoli je stěžovatel původem z východní Ukrajiny, tj. z té části země, kde se vnitřní konflikt geograficky ustálil, jeho intenzita výrazně kolísá a nelze ho hodnotit jako tzv. totální konflikt vykazující vůči stěžovateli konkrétní individualizované nebezpečí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 – 24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 – 31, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017 – 42, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 – 35, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 – 27 atp.). Nutno navíc dodat, že stěžovatel dlouhodobě žil a pracoval v Kyjevě, tj. ve střední části Ukrajiny, jak správně poukázal již krajský soud. Je zde tedy reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná možnost vnitřního přesídlení, kterou stěžovatel nijak konkrétně nevyvrátil (k podmínkám aplikace možnosti vnitřního přesídlení srov. např.*

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74).“

27. Zároveň je potřeba zohlednit také skutečnost, že je-li vnitřní přesídlení možné, má přednost před uplatněním institutu mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v usnesení č. j. 5 Azs 27/2019-40 ze dne 2. 7. 2019 konstatoval, že „*k otázce bezpečnostní situace v zemi, kam má být cizinec vrácen v souvislosti s posouzením možného vnitřního přesídlení, Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že koncept vnitrostátní ochrany je vyjádřením subsidiarity mezinárodní ochrany; stěžovatelka tedy primárně musí využít možností vnitřního přesídlení (srov. např. rozhodnutí NSS sp. zn. 2 Azs 29/2011, sp. zn. 7 Azs 3/2012, či sp. zn. 6 Azs 22/2014).*“
28. V souladu s výše uvedeným se žalovaný zabýval obavami žalobce z nedostatečné pomoci vlády v případě vnitřního přesídlení. Z podkladů zjistil, že na Ukrajině existují a jsou implementovány programy, které mají zajišťovat pomoc vnitřním přesídlencům. Soud se ztotožňuje s jeho závěry, že žalobce nezmínil žádnou konkrétní překážku, která by měla využití vnitřního přesídlení bránit. Žádná taková skutečnost nebyla ani žalovaným zjištěna. Žalobce je dospělý, zdravý, není vysokého věku, nemá žádné zvláštní potřeby a může se přestěhovat společně s matkou. Soud nepopírá možné zhoršení ekonomické a sociální situace rodiny, jakož i související možné celkové zhoršení životní úrovně. Je si též vědom obtíží s hledáním bydlení, zaměstnání a vytvářením nového zázemí. Tyto důvody však nejsou relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany, neboť účelem azylového řízení není sanovat ekonomické či sociální poměry v zemi žadatele. Žalobce sice pobývá na území ČR již delší dobu, toto však též není relevantním důvodem, ani důvodem zvláštního zřetele hodným. Další pobyt na území měl řešit cestou zákona o pobytu cizinců a nikoli prostřednictvím mimořádného institutu mezinárodní ochrany v reakci na správní vyhoštění.
29. Soud připomíná, že institut mezinárodní ochrany je třeba vnímat jako skutečně výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004: „*[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ Pokud žalobce chce svůj pobyt v ČR legalizovat, je nezbytné postupovat podle příslušných právních předpisů. Institut mezinárodní ochrany nemůže v žádném případě nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
30. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí postupně vypořádal se všemi potenciálními možnostmi udělení mezinárodní ochrany. Azyl dle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu žalobkyni neudělil s poukazem na to, žalobce nebyl ve vlasti politicky aktivní, a zároveň neuvedl v průběhu správního řízení nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by jí ve vlasti mohlo hrozit pronásledování ve smyslu těchto ustanovení zákona, a nebyly též zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by se bylo možné domnívat, že by žalobce mohl být ve vlasti pronásledován.

31. Námitku žalobce ohledně toho, že žalovaný adekvátně neposoudil veškeré souvislosti jeho možného nástupu vojenské služby, soud důvodnou neshledal. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017–33: „*Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, čj. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69).*“
32. Informace zjištěné žalovaným z opatřených podkladů svědčí navíc pro závěr, že obavy žalobce z výkonu vojenské služby jsou nedůvodné. Dle Informace OAMP sice hrozí na Ukrajině za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2 – 5 let, avšak až tehdy, pokud si dotyčný převezme povolávací rozkaz. Žalobce přitom výslovně sdělil, že ten si nikdy nepřevzal. Lze doplnit, že pacifistické postoje žalobce rovněž nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Jak podotkl žalovaný, na Ukrajině existuje možnost náhradní vojenské služby, žalobce by tedy měl případně možnost využít tuto alternativu. Co se týká obav žalobce z nastoupení do ruské armády, ani tyto obavy nemají oporu ve správním spise. Jestliže bylo zjištěno, že žalobce může využít vnitřního přesídlení, a nemusí se tedy vracet přímo do oblasti původu, tedy na Krym, soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že z žádných informací nevyplývá, že by byl nucen ke službě v ozbrojených silách Ruské federace.
33. Žalovaný neshledal u žalobce ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu proto žalobci neudělil.
34. Taktéž k možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu se žalovaný zcela vyčerpávajícím způsobem vyjádřil. Konstatoval, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, neboť ten byl na Ukrajině zrušen. Obdobně nebylo zjištěno, že by muze vlasti mohlo při návratu hrozit nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Zároveň žalovaný opětovně uvedl, že si je vědom problematické situace na Krymu, avšak žalobce může využít institutu vnitřního přesídlení. Žalovaný se opětovně vyjádřil k možné hrozbě v souvislosti s potenciálním nástupem vojenské služby. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Z výpovědi žalobce nevyplývá žádná překážka, která by jeho vycestování měla bránit. Žalobce je naopak plně právně způsobilou dospělou osobou, je schopen se o sebe postarat a najít si práci. Žalovaný nenalezl žádný důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) až d) zákona o azylu, ani § 14b zákona o azylu.

35. Soud nenalézá deficitu v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
36. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. května 2020

Mgr. Kamil Tojner
soudce